

at det er de fordrukne Mennesker, man skal søge at helbrede. Det er nu kommet saa vidt, at det skal være Arv alt-sammen. Det er det nu naturligvis ikke, det er for mange af disse Menneskers Vedkommende deres egen Skyld, at de ere blevne, som de ere. Der er imidlertid en Masse andre Mennesker, som paa ingen Maade kunne kaldes fordrukne, men overfor hvilke man ifølge Lovforslaget kan komme ind paa Spioneringssystemet, Tvangsindlæggelse o. l. De kunne ganske vist en Gang imellem have været berusede, men de kunne paa ingen Maade siges at være til Gene for Samfundet, at øve Vold o. l. Det er de Foranstaltninger, Loven byder i saa Henseende, jeg er en Modstander af. Hvis man vilde indskrænke sig til at beskæftige sig med dem, der øve Vold osv., skulde jeg ikke have spildt mange Ord paa Loven.

Trier: Jeg tror nu ikke, at der er nogen, der har sagt, at det er Arv alt-sammen. Jeg har blot sagt, at man i Nutiden efter en langt større Maalestok, end man tidligere var i Stand til, har set, at der var et fysiologisk Grundlag ogsaa for Udskejelser i den her omhandlede Retning. Man kan derfor ikke paa dette Punkt altid tale om, at det er noget, Folk frivilligt have valgt. Men hvis man gaar ud fra, at Drikfældighed er en Sygdom, og det ere vi alle enige om, at det i mangfoldige Tilfælde er, er det ganske naturligt, da det er en Sygdom, hvis Virkning gaar ud ogsaa over Samfundet, at dette maa gøre sit for at helbrede denne Sygdom. Derfor forekommer det mig, at der i Tanken om en Statsanstalt er noget, som man maa tage under den alvorligste Overvejelse. Det er muligt, at Staten paa sine bestaaende Helbredelsesanstalter og Hospitaler burde løse denne Opgave, jeg ved det ikke, men jeg er mest tilbøjelig til at tro, at det ikke ret vel lader sig gøre, at man ikke skulde sammenblande disse Patienter med Patienter, lidende af andre Sygdomme. Men det er i alt Fald et Spørgsmaal, som man kunde undersøge, og viser det sig saa, at man ikke paa de nuværende Hospitaler kan magte denne Opgave, saa melder sig ganske naturligt det Spørgsmaal, hvorledes man fra Samfundets Side skal helbrede disse Folk. Om der er nogen anden Vej end Statshelbredelsesanstalten, om man kan bygge udelukkende paa de private Anstalter, ved jeg ikke, men det maa jo ogsaa kunne blive Genstand for Overvejelse.

Den sidste ærede Taler sagde, at hvis

Lovforslaget indskrænkede sig til at søge Tvangsindlæggelse for dem, der gjorde sig skyldige i Ting, der vare Forbrydelser eller laa paa Grænsen af en Forbrydelse, vilde han ikke have noget derimod at indvende. Men saa vil jeg sige til det ærede Medlem: Javel, tag saa de Dele af Loven, som man mener at kunne være enig om at anerkende, og er der andre, om hvilke man er i større Tvivl, gør man dem selvfølgelig til Genstand for Kritik. Men jeg fik i Begyndelsen af Forhandlingerne det Indtryk, der ikke var mig rigtigt behageligt, at man ikke kritiserede Loven i dens Enkeltheder, men at Argumentationen gik ud fra, at det overhovedet var et Fejlgreb, at man vilde gribe ind med Lovens Midler paa dette Omraade overfor de Tilstande, her var Tale om. Det er, synes mig, en Opfattelse, som et Led af en lovgivende Forsamling i vore Dage ikke ret vel kan være bekendt. Og derfor var jeg glad over, at der bagefter kom Udtalelser, der pegede paa, at man ogsaa her i Tinget havde et aabent Blik for, at der paa dette Omraade var en Samfundsopgave at løse.

Justitsministeren (Zahle): Jeg har mere og mere Grund til at glæde mig over det Forløb, denne Forhandling efterhaanden har faaet. Det synes jo, at jeg skal blive ganske enig med det ærede Medlem for 7de Kreds (Rottbøll). Han udtalte nemlig nu til sidst, at hvis det drejede sig om fordrukne Personer og Personer, der foruden at være fordrukne have begaaet Forseelser og Forbrydelser, var det ærede Medlem egentlig ikke nogen Modstander af Forslaget. Men dette Forslag drejer sig med Hensyn til Tvangsindlæggelse udelukkende om Personer, som for det første ere forfaldne til Drik, og som for det andet gøre sig skyldige til Straf for Forseelser eller Forbrydelser. Det staar aldeles tydeligt i § 3. Der staar, at foruden i de under a, b, c, d opregnede Tilfælde skal en drikfædig Person ifølge § 3, 1ste Stykke, kunne tvangsindlægges, naar han først har faaet et Paalæg, derpaa vedvarende har vist sig at være drikfædig og saa ved Dom findes skyldig til Straf. Saa skal der kunne gives Politiet en Bemyndigelse til at tvangsindlægge ham paa en Helbredelsesanstalt i Stedet for at lade ham udsone Straffen. Lovforslaget viser sig nu under den nærmere Forhandling fuldstændig at opfylde de Betingelser, som det ærede Medlem for 7de Kreds opstiller for at kunne billige det. Det maa jeg i Sandhed sige er et overordentlig heldigt Forløb af